

יום ספר ורזל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דוד" [בהשתתפות כולל "יוני המעלה"]
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ' מר חשון התשע"ז

בת שלום

שבת כה' סיון ה-תשפ"ה
פרשה: **שלח לך**
הפטרה: **וישלח יהושע**
שבת מברכין
ראש חודש תמוז ביום
חמישי וששי המולד ליל
חמישי בשעה: 21:58
1 - 4 חלקים

הדלקת נרות - 19:31
צאת השבת - 20:24
ר"ת: 21:20

הדלקת נרות בשבת הבאה **19:32**

שבת	קריאה
עמוד השחר: 4:02	4:02
זמן טלית: 4:09	4:07
זריחה: 5:38	5:36
צאת: 12:46	12:45
מנחה גדולה: 13:22	13:21
שקיעה: 19:54	19:53

מסכת סוטה

"בלי מסקנות"

מה היה חטאם של המרגלים, והרי הם אמרו את האמת? אלא המרגלים נשלחו כדי למסור תיאור נאמן של המצב בארץ-ישראל, אך לא להסיק מסקנות אם אפשר לכבוש את הארץ. בכך שהסיקו מסקנה שאי-אפשר לכבוש את הארץ - חטאו.

העלון לרפואת
מנשה בר דוד וברוריה
מרת אחותי דינה בת רחל
ולע"נ חמי' ר' שלום בר שמחה ז"ל
חמותי מרים בת רחל ע"ה
הרצח לקידוש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"הנבים בעינינו?"

כשהמרגלים חוזרים ומספרים לעם-ישראל על הנענים שראו בארץ כנען, הם אומרים: "ונהי בעינינו כהנבים וכן היינו בעיניהם". זה משפט-המפתח.

בתוך כל ההיכמים הרבים המצויים בפרשה בולט פסוק אחד, שבו טמון לב העניין. כשהמרגלים חוזרים ומספרים לעם-ישראל על הנענים שראו בארץ כנען, הם אומרים: "ונהי בעינינו כהנבים וכן היינו בעיניהם". כאשר אחרים משפילים אותך ובזים לך, הכול מתחיל מזה שאתה 'הנב' בעיני עצמך. אם לא תראה את עצמך כ'הנב', יכבדו אותך ויעריכו אותך גם האחרים.

שר ישראל, שחזר מביקור ביען, סיפר, שבפגישותיו עם היפנים שאלו אותו למה הממשלה מתעקשת שלא למסור את השטחים הערבים ולעשות שלום. במקום להתנגד ולהתנצל, שאל אותם, מדוע הם מתעקשים לריב עם רוסיה על כמה איים קטנים ואינם מוותרים עליהם למען השלום. השיבו לו היפנים בפליאה: "שאנחנו נוותר על חלק ממולדתנו?". אמר להם השר: "גם אנחנו לא רוצים לוותר על חלקים ממולדתנו". והוויכוח נגמר.

כל הוויכוח על השטחים מתחיל מ"ונהי בעינינו כהנבים". הלא כבשנו שטחים גם במלחמת השחרור. הרחבנו את שליטתנו הרבה מעבר לגבולות 1947, שהוכרו על-ידי האו"ם. הפכנו כפרים ערביים ליישובים יהודיים. ואיש לא דרש מאיתנו 'להחזיר שטחים'. היה ברור לנו לגמרי, שכל חלק מארץ-ישראל שנופל לידינו, הוא שלנו לעולמי-עד. ומאחר שהדבר היה ברור ומוחלט בעינינו, קיבל זאת גם העולם כעובדה קיימת.

הטעות הגדולה, נעשתה מיד אחרי מלחמת ששת הימים, כאשר מדינאים ישראלים הודרו להכריז כי שטחי ארץ-ישראל ששוחזרו בניסים גלויים הם קלף מיקוח במשא-ומתן לשלום. הכזרה זו הולידה את החלטת האו"ם בדבר 'שטחים תמורת שלום', ומכאן והלאה אנו מוצגים תמיד כ'כובשים', כנתבעים, כנוקשים וכאשמים בהעדר השלום.

אותה נפילת-רוח מאפיינת גם את המשא-ומתן על הניסיונות, שאינם אלא ניסיונות וכניעות. הממשלה הנוכחית נבחרה דווקא משום שהעם הבין כי הסכם אוסלו היה אסון, וכי הוא דרדר את מצבנו הביטחוני לשפל המדרגה. עד שאנשים חששו לנסוע באוטובוס או לצאת לקניות, וזאת מלבד עצם הסכנה החמורה שבמסירת לב הארץ לידי המר שבאוויבנו. אבל לממשלה אין העז והכוח לקום ולומר זאת בגלוי ולשים קץ לתהליך ההידרדרות.

יש כאן דבר בלתי-נתפס לחלוטין. תהליך השלום, שהיה שקרי מראשיתו, חוסל סופית על-ידי גלי המרור, וההפרות הבוטות של ההסכמים. איש אינו מאמין בו עוד ואיש אינו רואה בו תהליך של השלמה אמיתית בין העמים ופתיחת דף חדש של שכנות טובה. ואף-על-פי-כן עוסקים אצלנו בנושא ה'ניסיונות', כאילו מסירת נתחים נוספים מארץ-ישראל לידי אויבינו תביא לנו תועלת כלשהי.

הסיבה היחידה נגזרת למחלכים אלה היא משום שבציבור הישראלי שוררת תקווה של "ונהי בעינינו כהנבים". אילו הציבור היה קם ואומר לכל העולם בקול רם, בביטחון ובתקיפות, שאיננו מוכנים לשחק עוד את המשחק השקרי הזה - כללי המשחק היו משתנים לגמרי. ועדיין אין זה מאוחר מדי.

"ישועתו של ידיד אמת" ג'

Shalom for Zion

"ולוואי שאת צודקת", נד שלמה בראשו וקם ממקומו. הוא לא תלה תקוות יתרות בהצעתה של אשתו, אבל לא היה לו מה להפסיד.

"אלך אל ביתו של יעקב", אמר, "ויהיה בזיוני כפרת עוונתי".

שעה קלה לאחר מכן מצא עצמו שלמה מול דלת ביתו המפואר של ידידו. הוא נקש קלות על הדלת וזו נפתחה בידי בתו של בעל הבית.

"האם אוכל לפגוש באביך?" שאל.

"הוא איננו בבית", היתה התשובה, "רק מחר בצהריים, לקראת החג, ישוב מנסיעתו אל מחוץ לעיר".

שלמה לא היה טיפש. הוא הבין, כי יעקב, בחושו מפני בקשת ההלוואה הצפויה בערב חג הפסח, הורה לבני ביתו לספר על היעדרו.

העלבון שבליבו נמהל בזעם. לא, הוא לא יתן לכפוי הטובה הנאלח את העונג לחמוק ממנו.

הוא עשה עצמו כעוזב את המקום, ושב לאחר כמחצית השעה. הפעם לא המתין עד שהדלת תיפתח בפניו. הוא נקש עליה פעם ופעמיים,

פתח אותה בעצמו וצעד פנימה.

האמת המרה והכואבת הכתה בפניו. יעקב, מי שעד לפני כמה שנים סעד על שולחנו דבר יום ביומו, היסב עתה בראש שולחן גדוש מטעמים, לצד בני ביתו.

לרגע נשתררה שתיקה. פניו של יעקב החווירו כסיד והוא תר אחר מילים מתאימות, אבל שלמה לא הניח לו למצוא מוצא מן הסבך.

"אכול, אכול בהנאה ובתיאבון!" אמר, "אל דאגה! לא באתי לבקש ממך הלוואה, כי אם רק לשחרר אותך מן המאסר".

"לבטח התכוונת להתחבא בביתך מפניי עד מחר בצהריים", המשיך שלמה להלקותו בלשונו, "ובכן, הנך חופשי ומשוחרר! לא אבקש ממך הלוואה, כפוי טובה שכמוך! המקום ברוך הוא יעזרני וירחמני וישלח לי ישועתו ממקום אחר!"

ובכלותו לדבר את דבריו סב על עקביו ויצא מן הבית.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shalom for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ל ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול

בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

הלכות פסח

הלכות הנחת תבשיל על האש מערב שבת על מנת
שיתבשל בשבת (שהייה)
והלכות חימום תבשיל בשבת (חזרה)
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

שהייה מערב שבת על גבי כירה שיש בה גחלים

אולם לדעת חנניה, כל שהתבשיל מבושל כבר כשיעור "מאכל בן דרוסאי", דהיינו שהיה התבשיל ראוי לאכילה מדוחק, (ראה להלן סעיף ה' הגדרת "מאכל בן דרוסאי"), אין לחוש שמא יחתה בגחלים כדי לסיים בישולו לגמרי, ומותר להשהותו מערב שבת על גבי כירה שיש בה גחלים בוערים, על מנת שיסתיים בישולו בשבת, ורק אם התחיל התבשיל להתבשל ועדיין לא הגיע לשיעור "מאכל בן דרוסאי", יש לאסור משום שמא יחתה בגחלים.

ואם היתה הכירה גרופה וקטומה, דהיינו שגרף והוציא את כל הגחלים מתוך הכירה, או שקטם וכיסה את הגחלים באפר, אף לדעת חכמים יש להקל להשהות בערב שבת תבשיל על גביה, ולהלן (סעיף ז' והלאה) נבאר הגדרת גרופה וקטומה, ודין שהייה על גבי פלאטה חשמלית או אש מכוסה בטס של מתכת, ומפני מה לא החמירו חכמים בשהיית תבשיל על גבי כירה גרופה וקטומה.

וכן אם סמוך לכניסת השבת היה התבשיל חי, דהיינו שעדיין לא התחיל להתבשל, או שנתן בתוכו סמוך לכניסת השבת חתיכה חיה שלא נתבשלה כלל, אף לדעת חכמים מותר להשהות תבשיל זה על גבי כירה שיש בה גחלים אפילו אינה גרופה וקטומה. ולהלן (סעיף יט והלאה) נבאר בהרחבה פרטי הדינים בענין שהיית תבשיל חי מערב שבת.

ורבותינו הראשונים נחלקו בזה לענין הלכה, ולדעת כמה מרבתינו הראשונים, ובכללם הרי"ף והרמב"ם, הלכה כחכמים להחמיר בזה, ולעומתם דעת רבים מרבתינו הראשונים שהלכה כחנניה, וכמה מהם העידו שכן המנהג במקומם להקל.

ונחלקו הפוסקים בדעת מרן השלחן ערוך, אם דעתו להלכה כחכמים להחמיר, או כדעת חנניה להקל. ולענין הלכה נראה שראוי להחמיר שלא להשהות מערב שבת תבשיל על גבי כירה שאינה גרופה וקטומה אלא אם כן הוא מבושל כל צרכו ומצטמק ורע לו.

"ויקרא משה להושע בן נון יהושע"

טעם נחמד לכך שמשם התפלל דוקא על יהושע ונמנע מלהתפלל על כלב בן יפונה, מציין הגאון רבי מכלוף הכהן זצ"ל בספרו "מנחת עני" בשם הרב "כסף נבחר", שהסביר בהיות ויהושע הוא בנו של יוסף הצדיק שנכשל בהוצאת דבה, וקיים חשש שאולי גם יהושע שהוא מורעו של יוסף, יכשל בעון הוצאת דיבה, לא כן לגבי כלב בן יפונה שהוא משבט יהודה "היתה יהודה לקדשו". ולפיכך התאמץ במיוחד בתפילה בעבור יהושע. עוד טעם נוסף לכך כותב הרב זצ"ל: יש לומר שחשש משה, אולי כששמעו ישראל נבואת אלדד ומידד שיהושע מכניסם לארץ ומשה מת במדבר – אזי הם יעשו את כל ההשתדלות להכשיל את יהושע שלא יזכה להיכנס לארץ – או מאהבתם למשה שרק הוא יכניסם לארץ, או מקנאתם מיהושע. ולפיכך התפלל משה במיוחד על יהושע בן נון.

"ומה הארץ אשר הוא יושב בה הטובה היא"

על פירושיו של רש"י שפירש: "הטובה היא – במעיינות ותהומות טובים ובריאים", תמחו המפרשים: מה ראה רש"י לדחוק ולפרש כן, בעוד שיכל לפרש הכתוב כפשוטו: אם הארץ – האדמה, ראויה ומשובחת היא לזריעה ולגידולי קרקע? רבי ברוך אפשטיין זצ"ל, בעל "התורה תמימה" מבאר זאת, שהרי בכתוב שלאחר מכן, נאמר: "ומה הארץ השמנה היא אם רזה", וזה הרי עיקר תכונתה של האדמה ובכך גם טיבה – השמנה היא אם רזה, בפרי תבואתה. ואם כן, לשם מה הוצרך משה רבינו ע"ה לכפול את שאלתו, ולומר "ומה הארץ השמנה היא אם רזה", אחרי שכבר שאל "ומה הארץ אשר הוא יושב בה הטובה היא אם רעה"?

ומכאן הסיק רש"י, שהשאלה הראשונה ששאל משה רבינו: "הטובה היא", הרי שכוונתו בזה היתה האם טובה הארץ "במעיינות ותהומות טובים ובריאים".

"ויקרא משה להושע בן נון יהושע"

רבינו יוסף חיים זצ"ל בספרו "בן איש חי", מטעים בשם רבני אשכנז את הניקוד שחתה המילה "בן" שהוא בחיריק ולא בסגול כפי שמנוקד כל תיבת "בן" שבמקרא. וכך פירשו: כשנטל הקדוש ברוך הוא את האות יו"ד משרי, נתרעמה האות יו"ד היאך סילק אותה מן הצדקת. ואמר לה הקדוש ברוך הוא: אתן אותך בצדיק אחר שהוא זכר. ולא פירש לה מי הוא זה. וכיון שבא יהושע, ניתנה האות יו"ד אליו, כי תחילתו היה שמו "הושע". והנה האות יו"ד שבשרי לא היתה בה נקודה כלל, וכאן אחרי שבאה ליהושע הרויחה נקודה תחתיה שהוא מנוקד ב"שוא".

ומנין ה"שוא" הליזה?

לכך נטל שני נקודות מתוך ה"סגול" שהוא נמצא תחת התיבה "בן", ועשאו ל"שוא" והניחו תחת הוי"ו של יהושע, ותחת ה"בן" לא נשאר אלא אך נקודה אחת של חזריק...

"ויקרא משה להושע בן נון יהושע"

הגאון רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל, מצטט את תרגומו של יהונתן בן עוזיאל לפסוק: "וכד חמא משה ענוותנותיה – קרא שמיה יהושע". והוא מוצא לכך קשר בדברי הגמרא "מה יעשה אדם שלא יבוא לידי לשון הרע? אם תלמיד חכם הוא – יעסוק בתורה, ואם עם הארץ הוא – ישפיל עצמו".

והפירוש הוא, ודאי שגם תלמיד חכם צריך להשפיל דעתו, ולא די לו בעסק התורה בלבד, ויש לזה כמה ראיות ממאמרי חז"ל, מיהושע שהיה עוסק בתורה תמיד ולא מש מתוך האוהל, וכדי להנצל מלשון הרע של המרגלים היה צריך גם כן למידת השפלות.

וזהו כוונתו של המתרגם: "וכד חמא משה ענוותנותיה" – כשראה משה שהיה בידו של הושע גם עסק התורה וגם מידת הענוה והשפלות, או אז "קרא שמיה יהושע" – לאמר: "י-ה יושיעך מעצת מרגלים".

גבורה וחולשה

אחד מהסידורי רבי יהזקאל מקוממיר בא להיוועץ בו בשאלה, אם לקבוע את מקום מגוריו בקיר שבה יש קהילה יהודית או בכפר, בין הגויים. השיב הצדיק: "פסוק מפורש הוא בתורה".

תמה החסיד והצדיק הסביר: "משה רבנו הורה למרגלים לבדוק אם תושבי הארץ מתגוררים 'במהנים' או במבצרים. אם הם מתגוררים במבצרים, סימן שאין הם סומכים על כוחם, ואם בקירים פתוחות הם יושבים, הרי זו הוכחה שהם גיבורים וחזקים".

וסיים הצדיק: "אם אתה מרגיש שיש בכוך להתגבר על פיתויי היצר, יכול אתה להתגורר בכפר, אך אם אינך גיבור כל-כך, עליך להתגורר במבצר". בקיר שיש בה רב, שוחט, בית- מדרש וקהילה יהודית".